

mindre end i det lille Landbrug. Og gaa vi ned til dem, der staa paa bar Bund, til dem, der slet ingen Jord have, saa bliver sikkert Løttelsen for intet at regne, men Byrden derimod meget betydelig. I Forbindelse hermed skal jeg sige, at disse Anhydninger ere gjorte saa gunstigt som vel muligt for Forslagsstilleren. Jeg deler nemlig ikke den Bestraegtning, der blev gjort gældende af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ade Valgtreds (Scharling), at man ikke skulde kunne regne, at Forhandlernes og Udskæfneres Avance vil forøges paa Grund af Skatten (Scharling: Den burde ikke forøges). Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at det her ikke kommer an derpaa, om den burde forøges, men paa, om den vil blive forøget, og efter det ærede Medlems Afbrudelse haaber jeg at have ham med mig, naar jeg siger, at den virkelig vil blive forøget. Det maa jo ste, thi den Kapital, som Forhandlerne og Udskæfnerne virke med, maa forrentes og bringe Udbytte, og naar de maa anvende større Kapital til Indkjøb til deres Forretninger, fordi Brændevinen bliver dyrere, saa maa de, naar de ville have forholdsvis samme Avance som før, lægge paa Væren i tilsvarende Grad. Synter Forbruget til det halve, maa de jo endog fordoble deres Avance, hvis de skulle tjene lige saa meget som før. Altsaa den Beregning, som jeg hidtil har holdt mig til, og hvor jeg for at være helt paa den sikre Side, kun har regnet med selve Skattens Beløb, vil endda ikke holde Stik i det praktiske Liv. Den Byrde, der paalægges Befolkningen, vil blive en Del større, fordi vi maa regne Forhandlernes Avance med, og det er vistnok ikke overdrevent at sige, at hvor der bruges en halv Pot Brændevin paa et Bondested, vil Forøgelsen blive 100 Kr. om Aaret, og hvis det Sted er paa 5 Tdr. Hartkorn, saa bliver det kun 35—40 Kr., der spares i Kommuneskat. Med Hensyn til Majsstolden er det jo af de ærede Medlemmer, der have forsvaret Forslaget, blandt andre af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ade Valgtreds (Scharling) blevet indrømmet, at det er meget tvivlsomt, om den overhovedet vil bringe noget som helst af den Fordel, man venter sig af den. Fordelen skulde jo være den, at Brænderierne ville forsyne sig med dansk Korn i Stedet for med Majs. Jeg er ikke tilbøjelig til med det ærede Medlem at tro, at Majsstolden vil virke absolut prohibitivt. Der vil endda blive brugt nogen Majs, fordi Brændevinsbrænderne anse den for et saa overordentlig hensigtsmæssigt Raastof. Men selv om den skulde virke prohibitivt, vil man i overordentlig mange Tilfælde vende sig til andre

Kornsorter end danske. Det ærede Medlem fra Væen (Bojsen) har allerede nævnt Sortehavssbyg, og der vil ogsaa blive anvendt østerøst Rug. Jeg tror derfor, at Fordelen her vil blive ret illusorisk. Men jeg skal gøre opmærksom paa en anden Ting, som rigtignok hører til den tekniske Side af Sagen; det er Kontrollen. Af den Kommission, der har været nedsat i Norge angaaende Brændevinsbestatningen, og hvis Betænkning blev afgiven 1887, var man inde paa en lignende Tanke om Bestatning af Majs til Brænderibrug, men Kommissionens Flertal fraraadede det meget bestemt, bl. a. af Hensyn til det ubillige i at paalægge en norsk Industri saadanne Byrder, som man ikke gav Ækvivalent for, og ikke mindst paa Grund af Vanskeligheden ved Kontrollen, idet det fra sagkyndiges Side blev gjort gældende, at naar man anvendte Massen i formålet Tilstand, vilde det ikke være muligt for Toldopsynet at skelne mellem denne Art af Mel og andre Arter, i alt Fald ikke, naar den blev blandet med andre, og man mente, at det vilde føre til ganske overordentlig store Vanskeligheder for Kontrollen og eventuelt til Besvigelser. Med Hensyn til Meltolden har forskellige ærede Medlemmer udtalt sig, saa udførligt, at jeg kan fatte mig meget kort om den. Det er utvivlsomt, at hvis det Forslag, som for Tiden er for i den tyfste Rigsdag, og som den højtærede Finansminister omtalte, bliver vedtaget, saa vil jo Virkningen af den tyfste Udførselspræmie aabenbart neutraliseres. Det er i det hele en meget ejendommelig Ting ved den tyfste Udførselspræmie, for somme Tider er den der, og somme Tider er den der ikke, og det er overordentlig vanskeligt at sige, hvor stor den til enhver Tid er. Der skal en meget betydelig Indsigt i Forholdene paa det tyfste Kornmarked og i forskellige andre Forhold til, for at kunne sige, hvordan det til en given Tid stiller sig med den; men den højtærede Minister indrømmede jo ogsaa, at naar det Forslag, som for Tiden er for dernede, hvorefter der ikke skal kræves Identitetsbevis for det Korn, der genudføres, skulde blive vedtaget, saa vil det neutralisere Udførselspræmien; saa kunne vi ikke længere tale om den. Den ærede Minister jublede imidlertid bestemt, at der ingen Sandsynlighed var for, at dette Forslag blev vedtaget. Jeg indser ikke hvorfor. Det ser øjensynlig et af de Punkter, som den tyfste Rigsforsker tænker at ville imødekomme Agrarerne paa, og saa vidt jeg kan se, trænger han i høj Grad til Agrarernes Støtte, saa der er ingen Grund til at tvivle paa, at det virkelig